

MAMA, ALS LOUIE KOMT SPELEN, DAN GAAN WE NIET BIDDEN HÈ?’

DOOR CAROLINE VAN WIJNGAARDEN

Als mijn kind zoiets vraagt, wat doe ik dan? Hoe leer ik mijn kind dat anders zijn juist iets moois is? De vraag komt van Tristan, het 10-jarige zoontje van mijn vriendin Nadine. We gaan er echt voor zitten bij een koffie en een koekje en praten van moeder tot moeder over anders-zijn als christen. Nadine vertelt dat er op woensdag na school een vriendje zou komen spelen. En vooraf vroeg Tristan om niet te bidden voor het eten als zijn vriendje er is.

Nadine: ‘Waarom niet?’

Tristan: ‘Ik wil niet dat we bidden, dan weet Louie dat wij christen zijn.’

Nadine: ‘En waarom mag hij dat niet weten?’

Tristan: ‘Misschien wilt hij dan mijn vriendje niet meer zijn.’

N: ‘Tristan heeft schrik om afgewezen te worden. Om er niet meer bij te horen. Om geen vrienden meer te hebben. Hij wilt niet opvallen, wel door grapjes te maken, maar niet omdat hij christen is.’

C: ‘Schaamt hij zich voor het geloof?’

N: ‘Nee, in de kerk voelt hij zich bijvoorbeeld helemaal thuis. Hij heeft veel vrienden op school en ook in de kerk. Maar dat zijn voor hem twee aparte werelden. Deze zomer hadden we een barbecue met de kerk in een zaal naast het speeltuintje. Op voorhand bedacht

hij al: ‘Misschien zal een vriendje van school in de speeltuin zijn terwijl ik met een vriendje van de kerk speel. Wat moet ik dan zeggen als ze vragen: ‘Wie is dat? Vanwaar ken je die? Dan moet ik zeggen ‘van de kerk’ en dat wil ik niet.’ Tristan heeft moeite om die twee werelden bij elkaar te brengen.’

C: ‘Als mama wil je toch juist dat je kind zich daar geen zorgen over maakt. Maar

hoe doe je dat? Hoe leer je een kind dat hij zichzelf durft te zijn op alle plaatsen?

Zou het helpen om thuisonderwijs te geven? Of naar een School met de Bijbel te gaan?’

N: ‘Ik denk dat het gemakkelijker zou zijn, dat wel. Zelfs als volwassene vind ik het nog moeilijk. Wat Tristan heeft, herken ik ook bij mezelf. Op mijn werk heb ik soms ook het gevoel dat ik niet mezelf kan zijn. Daar is weinig respect voor mijn beleving. En aan de schoolpoort ervaar ik ook die twee werelden. Een mama vertelde dat haar zoon graag eens een slaapkampje zou doen samen met Tristan. Maar dan zit ik al te denken: ‘Oei slaapkampje, dan gaan we toch wel naar die van het EJV? Hoe gaan we dat dan regelen?’ Ik zit daar ook mee. Ik ben ook iemand die naar VERbindinG zoekt.

Die behoefte om erbij te horen, dat snap ik wel. Het zijn ook gewoon twee werelden.

Afgelopen weekend ben ik in Nederland op overlevingskamp geweest met de organisatie Arise. Dit heeft me deugd gedaan, een warme, christelijke omgeving. Ik wil die warmte van het christelijke bad meer opzoeken, door gelijkaardige activiteiten zoals Arise.

C: ‘Heeft het weekend met Arise jou sterker gemaakt als mama?’

N: ‘Ik zie nu dat ik de laatste

jaren niet zoveel heb kunnen investeren in zaken die mij ontspannen en waar ik van kan genieten. Onder andere door kleine kinderen. Op dat weekend van Arise was avontuur, daar zocht ik vroeger ook naar. Ik wil

“Die kracht ga ik dan vanzelf aan mijn kinderen doorgeven.”

weer meer dingen doen die ik graag doe en waar God ook kan spreken, waar beweging is. Ik geloof dat God mij ook meer in mijn kracht wil laten staan. Ik wil vast gaan staan in mijn identiteit: 'Ik ben geliefd door God. Ik ben Zijn geliefde dochter!' Van daaruit wil ik vertrekken. Die kracht ga ik dan vanzelf aan mijn kinderen doorgeven.'

C: "Zie je al een effect van het weekend in jouw gezin?"

N: 'Op het weekend van Arise vertelde een vrouw dat zij elke vrijdag een speciale viering hebben met hun gezin. Na het eten zalven ze dan hun kinderen. Om het goede mee te geven, voor nieuwe kracht en om de zegen van God te ontvangen. Het sprak mij aan. Ik ga hier thuis geen

sabbat vieren, maar zegenen wil ik wel gaan doen. Ik heb het deze morgen al gedaan. Mijn dochtertje had pijn en ik zei: 'Heer zegen en genees haar'. Ik wil meer de woorden van God uitspreken over mijn kinderen.'

C: 'Waauw, dat vind ik mooi. Ik hoorde Lisa Bevere in een videoles voor moeders vertellen: 'Ik ben me als moeder altijd heel bewust geweest dat er twee dingen zijn die ik kan meegeven aan mijn kinderen: ofwel mijn angst ofwel Gods beloften. Ik kan mijn kind proberen te behoeden voor kwetsuren en pijn. Dat is die angst die ik dan doorgeef. Of ik geef mijn kind woorden van God mee. Elke avond zegende ik mijn kinderen met woorden van God.'

N: 'Ik denk dat ik de afgelopen jaren niet altijd in mijn kracht heb gestaan

vanwege allerlei omstandigheden, misschien heb ik aan mijn kinderen ook angst en bezorgdheden doorgegeven. Gelukkig is God genadig en zorgt Hij ook voor mijn kinderen. Ik wil nu graag dat de Heilige Geest in mij stroomt en naar mijn gezin stroomt. Als mama maak ik een keuze om mijn kinderen te gaan zegenen met Gods woorden. Heel bewust omdat ik zelf de uitdagingen om in twee werelden te moeten leven. Ik wil tegen hen zeggen: 'Je bent onze lieve schat én een geliefd kind van God!'

VERWIJZINGEN

www.arise.to

www.messengercourses.com

Videoreeks van Lisa Bevere:

'Moms of men, the naked truth of raising boys'.

'In de week van het interview met Nadine spreek ik een mama met een gelijkaardig getuigenis. Daniëlla is een Zuid-afrikaanse mama van 2 meisjes (7 en 1) uit mijn kerk die sinds een jaar in België is. Lange tijd al maakte ze zich zorgen over de naam van haar jongste dochtertje: Faith. Ze dacht er aan om haar niet 'Faith' te noemen als ze naar school zal gaan. Door deze naam zal ze zo overduidelijk anders zijn. In haar omgeving ziet deze vrouw dat 'gelovig zijn' gelinkt wordt aan moslims of katholieke beelden van Maria en engelen. Maar vorige week vertelde ze mij dat ze had besloten om de naam

toch niet aan te passen. Het verhaal is zo bijzonder: Daniëlla raakte niet zwanger voor haar tweede kindje. Ze had er veel verdriet over. Nadat er voor haar gebeden werd hing ze het woord 'Faith' (geloof) op haar prikbord. Wat bleek? Ze was al zwanger tijdens het gebed. God zei haar dat ze een meisje kreeg. Dus gaf ze de naam Faith. Ze kiest nu moedig om zich niet aan te passen aan haar omgeving en om haar kind met dit verhaal en deze identiteit naar school te sturen. Ik geloof dat deze keuze van de mama het meisje krachtig zal maken.'

